

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **B. S.**, nar. „X“, ev. č. „X“, státní příslušnost Syrská arabská republika, národnost kurdská, t. č. „X“, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze – Libeň, ul. Kovářská č. p. 4, PSČ 190 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v o v n i t r a, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, PSČ 170 34, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č.j. OAM-340/ZA-ZA04-P05-2013,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 2. 2014, č.j. OAM-340/ZA-ZA04-P05-2013, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům **s e p ř i z n á v á odměna** za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v částce **1.511,-Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou ze dne 11. 3. 2014 ve znění jejího doplnění ze dne 31. 3. 2014 domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2014, č. j. OAM-227/ZA-ZA14-HA03-2013, E. č. „X“, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, ust. § 13 odst. 1, odst. 2, ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“), a jímž současně bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci uděluje doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

V žalobě ve znění jejího doplnění prostřednictvím jemu ustanovené zástupkyně žalobce uvedl, že zemi původu opustil v září roku 2013, a to zejména z důvodu pronásledování ze strany vládního režimu prezidenta Bašára al-Asada a také z důvodu pronásledování radikály ze strany Al Nasrah, když ty otevřeně kritizoval, pro což byl zatčen a vězněn vládními silami a pronásledován radikální skupinou. K tomu žalobce doplnil, že ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany doložil i listinné důkazy, které prokazují jeho perzekuci z politických důvodů, dále že je vládním režimem hledán a byl ve vězení. Dle žalobce žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 4, § 50 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Vedle toho nepřihlížel pečlivě ke všemu, co během řízení vyšlo najevo a také své rozhodnutí řádně neodůvodnil a neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.

V návaznosti na to žalobce namítl, že žalovaný pochybil, pokud žalobcovo jednání v zemi původu neposuzoval jako uplatňování politických práv a svobod a pokud uzavřel, že u žalobce nejsou dány okolnosti, které jsou důvodem pro pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný pominul skutečnost, že žalobce byl v zemi původu zbaven svobody téměř na jeden rok, když byl vládním režimem z důvodu své politické činnosti uvězněn, což v podstatě žalovaný nepopírá žádným způsobem. Na druhou stranu ovšem žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal, že k jeho zadržení a zbavení svobody došlo z důvodu politické činnosti žalobce, třebaže z informací o zemi původu žalobce vyplývá, že v Sýrii dochází k tajnému zatýkání osob obviněných z politických přestupků, k předávání těchto osob vojenským bezpečnostním nebo trestním soudům, k opakovanému svévolnému zatýkání a nucenému mizení demonstrantů. Žalobce přitom ke své žádosti o mezinárodní ochranu doložil vedle zatýkacího rozkazu, vězeňského průkazu i rodinnou knížku, v níž je uvedeno, že žalobce byl v zemi původu ode dne 29. 1. 2013 zbaven veškerých občanských práv z politických důvodů. Žalovaný ovšem ve správním řízení pořídil úřední překlad soudním překladatelem dotyčné rodinné knížky z jazyka arabského do jazyka českého, v němž bylo pouze uvedeno, že žalobce byl v zemi původu ode dne 29. 1. 2013 zbaven veškerých občanských práv, a tedy bez dovětky „z politických důvodů“. Žalovaný proto v rozporu s ust. § 52 správního řádu neprovedl řádně důkaz potřebný ke zjištění stavu věci, čímž došlo k jeho nesprávnému vyhodnocení a poškození žalobce na jeho právech.

Dále žalobce uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že rodinnou knížku získal od kamaráda, když skutečností je, že sám žalobce si nemohl dojít pro rodinnou knížku, jelikož by byl zatčen, a proto mu pro ni zašel kamarád. Obdobné skutečnosti pak platí i ve vztahu k zatýkacímu rozkazu. K tomu žalobce doplnil, že pokud měl žalovaný pochybnosti o pravosti daných dokumentů, třebaže obsahují řadu razítek a podpisů, bylo na žalovaném objektivně vyvrátit jejich pravost, jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2012, č. j. 6 Azs 12/2012 – 21, a ze dne 25. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57. Vedle toho žalovaný se uchýlil k pouhé spekulaci o tom, jak měly vládní složky postupovat po jeho osvobození z vězení do doby jeho odjezdu ze země původu, namísto shromáždění důkazů, které by vyvracely tvrzení žalobce.

Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že mu žalovaný měl udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Na podporu svých tvrzení pak žalobce k žalobě přiložil kopii rodinné knížky v arabském jazyce a také její neúřední překlad do jazyka českého, v němž je mj. uvedeno, že žalobce byl v zemi původu ode dne 29. 1. 2013 zbaven veškerých občanských práv z politických důvodů.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních tvrzení a současně s nimi vyjádřil nesouhlas, neboť neprokazují nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na správní spis.

Dle žalovaného žalobce nijak přesvědčivě neprokázal, že jeho zadržení lze přímo spojit s jeho účastí na protivládní demonstraci, a tedy jako konkrétní akt státní moci, ze kterého by bylo možné dovodit, že vůči jeho osobě byl vyvíjen cíleně, a to právě v souvislosti s jeho účastí na protestních shromážděních. Dle žalobce na dané demonstraci nebyl nikdo zadržen a on sám byl zadržen až při cestě domů. V průběhu svého zadržení se nezmínil, že by s ním byl po výsledku sepsán protokol. Navíc byl sice poslán k soudu, tam ale pouze na základě jediného slova „zastaveno“ vyřčeného soudcem byl, stejně jako ostatní, poslán do vězení, a ani neobdržel žádný rozsudek. Vedle toho žalobce sdělil, že byl v průběhu jednoho výsledku bit a mučen, z čehož je sice patrné, že jednání osob, které jej vyslyšely, mu bylo nepříjemné, ovšem nezmínil žádné negativní následky, které by měly zásadní vliv na jeho zdraví či život, nezmínil nutnost vyhledání lékařské péče, a to ani po útěku z vězení, a o dalším výše popsaném chování příslušníků vládních sil během svého následujícího několikaměsíčního věznění, se už dále nezmínil. Tedy popsané konkrétní jednání příslušníků vládních sil, které vůči žalobci bylo uplatněno, dle žalovaného nedosáhlo takové intenzity a opakovanosti, aby bylo možné je označit za závažné porušení jeho lidských práv a naplnit tak definici pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Dále žalovaný zmínil, že žalobce následně dne 10. 9. 2012 za dramatických okolností cestou z věznice k soudu vládními silám uprchl a celý následující rok až do svého odjezdu ze země na začátku září roku 2013 žil v Sýrii bez dalších problémů s příslušníky vládních sil. V průběhu pohovoru vypověděl, že kromě tohoto věznění další problémy s vládními silami neměl, což v žalovaném vzbuzuje vážné pochybnosti o údajné snaze syrských vládních sil osobu žalobce zadržet právě s ohledem na fakt, že po svém útěku až do odjezdu ze země po dobu jednoho roku neměl s vládními silami žádné potíže, třebaže celý rok žil na stejné adrese jako před zadržením.

Dle žalovaného průkazní hodnotu o údajném pronásledování žalobce v zemi jeho původu z politických důvodů nemá ani zatýkácí rozkaz ze dne 2. 12. 2012, když žalobce v pohovoru sám sdělil, že uvedené potvrzení získal od kamarádů, kteří mu zajistili pas a tito zaplatili i za to, aby mu bylo vystaveno uvedené potvrzení o zatýkáčím rozkazu, protože za peníze zařídí vše. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce v žádosti sdělil, že proti němu v Sýrii nikdy nebylo a ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení o pronásledování své osoby členy Al Nasrah založil pouze na tom, že ho soused po jejich rozhovoru, při kterém se sám o skupině Al Nasrah negativně vyjádřil, začal údajně sledovat, dále na „ochlazení“ jejich vzájemných vztahů při jejich vzájemném pozdravu a dále na tom, že v automobilu, který jej údajně měl sledovat a projížděl kolem jeho domu, seděl sousedův příbuzný. Vedle toho toto tvrzení založil na základě jedné domovní prohlídky u něj doma, při které se domnělí členové skupiny

dotazovali na jeho osobu a jeho děti. Dle žalovaného však žalobce nijak přesvědčivě neprokázal, že lidé, které za členy skupiny Al Nasrah považoval, jimi skutečně byli. Do přímého osobního kontaktu se členy skupiny Al Nasrah se pouze dostal při své návštěvě příbuzných v dílně na opravu automobilů, do níž si členové skupiny přišli pro náhradní díly, a on jim oponoval, že si náhradní díly nemohou jen tak vzít, načež byl těmito lidmi odvezen do jejich sídla jménem Benized, kde mu ukázali potrestané lidi jako varování pro příště. Členové skupiny autodílnu nenavštívili s cílem vyhledat osobu žalobce, ale jejich návštěva byla motivována ekonomickým či materiálním prospěchem v podobě odnesení si náhradních dílů bez jejich zaplacení. Byl členy skupiny sice následně převezen do jejich sídla a zhruba deset až dvanáct hodin zadržován, ale jen z odstrašujících důvodů, aby byl pro příště varován a následně byl propuštěn. Poté se s členy skupiny Al Nasrah už nikdy nesetkal. Žalobce tedy nepředložil žádný reálný důkaz, na základě kterého by bylo možno se domnívat, že by jeho obavy z pronásledování členy skupiny Al Nasrah byly oprávněné, a proto dle žalovaného žalobcem předpokládané pronásledování je založeno pouze na hypotetických úvahách nepodložených ničím reálným, a jako takovým jim nelze přiznat dostatečnou důkazní hodnotu pro shledání jakéhokoliv stupně azylově relevantního pronásledování a založit na nich rozhodnutí o udělení azylu.

K tzv. rodinné knížce žalobce, kterou v arabském jazyce doložil, žalovaný konstatoval, že ta byla přeložena do českého jazyka, přičemž z překladu vyplývá, že rodinná knížka byla vydána okresní správou v Al Maabatli, dále je v ní uvedeno jméno, příjmení a datum narození žalobce i informace, kterou sdělil v průběhu pohovoru, tedy že byl dne 29. 1. 2013 zbaven veškerých občanských práv, aniž by obsahovala informaci, že tak bylo učiněno z politických důvodů, jak žalobce v průběhu pohovoru tvrdil, nebo z jiných, azylově relevantních důvodů. Žalobce navíc v pohovoru dne 22. 10. 2013 sdělil, že tzv. rodinnou knížku získal od kamaráda. Takto získaný dokument proto žalovaný nemůžeme akceptovat a přiznat mu dostatečnou důkazní hodnotu. Žalobci byla dne 23. 1. 2014 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s použitými informacemi o zemi původu seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil. Nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky.

Ohledně dalších žalobních námitek má žalovaný za to, že žalobce se o ohrožení rodiny v pohovoru ani nezmiňoval, naopak uvedl, že jeho rodina je relativně v bezpečí (list č. 24 spisu). Z uvedeného napadeného rozhodnutí jasně vyplývá závěr, že žalobce ve své vlasti nebyl pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání konkrétních politických názorů ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správní orgán za to, že se při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo dle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na všech svých žalobních tvrzeních o důvodnosti podané žaloby s poukazem i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 Azs 1/2011 - 82 a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70. Dále zdůraznil, že překlad rodinné knížky, který obstaral žalovaný ve správním řízení, není správný, jak vyplývá z překladu provedeného soudním tlumočníkem Ing. M. B., jež opětovně předložil soudu, s tím, že poslední dvě slova a tedy třetí řádek dané

poznámky u jména žalobce v překladu znamenají „politické důvody“, které absentují v překladu zajištěném žalovaným. O dané skutečnosti se žalobce dověděl až z rozhodnutí, a tudíž již nebylo v jeho silách danou situaci ovlivnit.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 12. 1. 2015 pověřená pracovnice zástupce žalobkyně setrvala na všech žalobních námitkách. Zdůraznila přitom, že žalovaný chybně v případě žalobce analyzoval ust. § 12 zákona o azylu, když žalobce v zemi původu uplatňoval svá politická práva, neboť aktivně vystupoval proti režimu prezidenta Bašára al-Asada. V důsledku toho byl vězněn a pronásledován téměř rok. Dále zdůraznila, že žalobce předložil žalovanému rodinnou knížku, z níž vyplývá, že žalobce byl v zemi původu zbaven svých občanských práv z politických důvodů. Žalovaný si přitom opatřil neplný překlad žalobcovy rodinné knížky, z níž tato skutečnost nevyplývá. Výpověď žalobce přitom mohla odstranit pochybnosti žalovaného v tomto směru, ovšem žalovaný dokazování v tomto směru neprovedl. Dále uvedla, že v případě žalobce žalovaný pochybil, pokud neaplikoval pravidlo v pochybnostech ve prospěch v případě důkazní nouze. Trvá na tom, že žalobce ve správním řízení vypovídal zcela konzistentně s tím, že zprávy ze země žalobcova původu potvrzují tvrzení žalobce o zatýkání osob z politických důvodů, o četném pronásledování odpůrců režimu atd. V případě žalobce nelze argumentovat ani klidným životem po určité období na jistém území Sýrie, když žalobce se nacházel na území, kde vládní síly neměly moc. Závěrem pověřená pracovnice zástupce žalobce uvedla, že ze zprávy UHNCR ve znění třetí aktualizace z října 2014 vyplývá potřeba poskytovat mezinárodní ochranu pro uprchlíky ze Sýrie, přičemž jako první jsou uváděny osoby, které protestovaly proti vládnímu režimu prezidenta Bašára al-Asada. Trvá tak na tom, že žalovaný v případě žalobce náležitě nezjistil skutečný stav věci.

Pověřený pracovník žalovaného při témže ústním jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby, když žalobou napadené rozhodnutí se ve svém odůvodnění vypořádalo se všemi námitkami žalobce. Vedle toho zdůraznil, že žalobci byla udělena tzv. doplňková ochrana, přičemž žalovaný se z pohledu tohoto institutu vypořádal se žalobcovými tvrzeními. Dále uvedl, že udělování azylu je záležitostí individuální, a proto žalobce nemůže se dovolávat zahraničních zpráv s tím, že mu azyl automaticky náleží. Dále zmínil, že bydliště všech blízkých osob žalobce v Sýrii je shodné jako se žalobcovým bydlištěm, což vyvolává pochybnosti o nezbytnosti žalobci udělit azyl. Závěrem podotknul, že ponechává na zvážení soudu, na kolik neúplný překlad rodinné knížky žalobce ovlivňuje správnost napadeného rozhodnutí.

Při témže ústním jednání před soudem konaném dne 12. 1. 2015 soud přikročil v intencích ust. § 52 a ust. § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k dokazování čtením překladu do českého jazyka rodinné knížky žalobce, který je založen na č. 1. 58 spisu a který nechal soud vyhotovit soudním tlumočnickem Ing. R. K. Vedle toho soudní tlumočnick Ing. R. K. při tomtéž soudu prohlásil, že jeho překlad rodinné knížky založený na č. 1. 58 spisu je úplný a správný, přičemž výslovně uvedl, že u žalobce v kolonce „poznámky“ je uvedeno: „zbaven všech občanských práv 19. 1. 2013 z politických důvodů“.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během

patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání, při němž soud přikročil k dokazování, jak předestřel shora, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V daném případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto mu z tohoto důvodu azyl neuděluje. Vedle toho žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce ve své vlasti ani nemohl pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování mj. pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a proto mu ani z tohoto důvodu azyl neuděluje. Tyto závěry žalovaný opřel o skutečnost, že žalobce údajně neuvedl žádné skutečnosti ani náležitě nedoložil, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobce ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, s tím, že žalobce ani nijak přesvědčivě neprokázal, že by jeho zadržení a uvěznění bylo možno spojovat s jeho účastí na protivládních demonstracích. S těmito závěry ovšem nelze souhlasit, když žalobce v průběhu azylového řízení výslovně a dostatečně konkrétně mj. tvrdil, že byl v zemi původu politicky perzekuován syrskou státní mocí pro uplatňování svých politických práv. Žalobce přitom nezůstal jen u svých tvrzení, neboť žalovanému v průběhu azylového řízení předložil zatýkácí rozkaz ze dne 2. 12. 2012 vydaný Syriskou arabskou republikou, dále vězeňský průkaz, z něhož vyplývá, že žalobce byl vězněn v období od listopadu 2011 do září 2012, a také svoji rodinnou knížku. Tyto listinné důkazy je třeba brát v potaz, když soud je vyhodnotil jako věrohodné a mající důkazní hodnotu, neboť neshledal jedinou indicii s ohledem na jim korespondující žalobcova konzistentní tvrzení, které uváděl v azylovém řízení a posléze i v řízení před soudem, nasvědčující tomu, že by se jednalo o falza a tedy falešné důkazy. Důkazní hodnotu těchto listin přitom nemůže snížit ani to, jakým způsobem je žalobce získal do své dispozice (prostřednictvím známých a za úplatu, což soud vyhodnotil jako opodstatněné vzhledem k situaci žalobce a panujícím poměrům v Sýrii), neboť podstatné je to, zda listiny jsou pravé. Pravost listin žalovaný v průběhu azylového řízení ani posléze v řízení před soudem náležitě a podloženě žádnými důkazními prostředky nezpochybil.

V návaznosti na výše uvedené soud uvádí, že z úředního překladu rodinné knížky z arabského jazyka do českého jazyka, který soud nechal soudním tlumočnickem Ing. R. K., jednoznačně zjistil, že u žalobce v kolonce „poznámky“ je uvedeno: „zbaven všech občanských práv 19. 1. 2013 z politických důvodů“. Soud přitom nemá důvod jakkoliv zpochybňovat obsah opatřeného úředního překladu rodinné knížky z arabského jazyka do českého jazyka soudním tlumočnickem Ing. R. K., když ten před soudem prohlásil, že jeho překlad rodinné knížky založený na č. 1. 58 soudního spisu je úplný a správný.

Porovnáním soudem zajištěného úředního překladu žalobcovy rodinné knížky a úředního překladu z jazyka arabského do jazyka českého, který nechal vyhotovit žalovaný

pro účely azylového řízení tlumočnickem A. A. a z něhož následně žalovaný při svém rozhodování bezvýhradně vycházel, soud zjistil, že v překladu žalobcovy rodinné knížky učiněném tlumočnickem A. A. je u žalobce v kolonce „poznámky“ toliko uvedeno: „zbaven všech občanských práv 19. 1. 2013“. V překladu žalobcovy rodinné knížky tlumočnicka A. A. tak absentuje u žalobce v kolonce „poznámky“ dovětek „z politických důvodů“. Tento dovětek má pro daný případ zásadní význam, když potvrzuje žalobcovo tvrzení, které uváděl v průběhu azylového řízení a posléze i v řízení před soudem, že byl v zemi původu politicky perzekuován syrskou státní mocí pro uplatňování svých politických práv.

Žalobcovo tvrzení o jeho politické perzekuci syrskou státní mocí pro uplatňování jeho politických práv má přitom reálný základ, když ze zpráv o situaci v Sýrii, které tvoří nedílnou součást správního spisu, zřetelně vyplývá (Informace Ministerstva vnitra Velké Británie o Sýrii z 15. 1. 2013, Výroční zpráva Human Rights Watch o Sýrii z ledna 2013), že v Sýrii od roku 2011 dochází k svévolnému zatýkání desítek tisíc občanů, jejich nezákonnému zadržování a svévolnému mizení, špatnému zacházení a mučení ve vězení ze strany vládních bezpečnostních sil s tím, že mezi zatčenými jsou i pokojní demonstranti, aktivisté protivládních akcí.

Za soudem zjištěného skutkového stavu, kdy bylo bezpečně prokázáno, že **žalobce byl v Sýrii dne 19. 1. 2013 zbaven všech občanských práv z politických důvodů**, proto žalovaný nemůže bez dalšího uzavřít, že žalobce nebyl v zemi původu politicky perzekuován syrskou státní mocí pro uplatňování svých politických práv. Pokud tak žalovaný učinil, a to žalobou napadeným rozhodnutím, jeho závěr o skutkovém stavu je v rozporu s obsahem správního spisu, což představuje zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V důsledku této zjištěné vady ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto soud rozhodl ve výroku rozsudku ad I. o zrušení rozhodnutí žalovaného a současně s odkazem na ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž pak bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení bude žalovaný vycházet z toho, že žalobce byl v Sýrii dne 19. 1. 2013 zbaven všech občanských práv z politických důvodů a na základě této skutečnosti opětovně posoudí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný by v dalším řízení při posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž neměl bez dalšího argumentovat ani bezproblémovým žitím žalobce v Sýrii po určité období po jeho útěku z vězení až do jeho opuštění vlasti ve vztahu k syrským vládním silám, když je zapotřebí brát v potaz, zda žalobce se nacházel či nenacházel na území, kde syrské vládní síly neměly moc.

Výrok rozsudku ad II. má pak oporu v tom, že žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů s odkazem na ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.

Žalobci byla pro toto soudní řízení ustanovena zástupkyně, a to Organizace pro pomoc uprchlíkům, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny této zástupkyni za zastupování žalobce. Soud přiznal zástupkyni odměnu ve výši 1.511,-Kč, která se skládá z částky 302,-Kč za vynaložené jízdné pověřené pracovnice zástupkyně žalobce vlakem z Prahy do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu konanému dne 12. 1. 2015, dále z částky 72,-Kč za diety v souvislosti s pracovní cestou

v délce 5-12 hodin pověřené pracovnice zástupkyně žalobce k jednání soudu konanému dne 12. 1. 2015, dále z částky 87,-Kč za vynaložené poštovné (doplnění žaloby, replika, vyúčtování nákladů řízení), a dále z částky 1.050,-Kč za vynaložené tlumočné v trvání 3 hodin za účelem zajištění komunikace mezi žalobkyní a žalobcem. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O odměně tlumočnickovi za tlumočné soud rozhodne samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 12. ledna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová